

שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות צה.

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. יורדו כל עבדיך אלה
אלי והשתחו לי לאמר
אני אהא וכל העם אשר
ברכני ואתי כי אצא
וצאנו מעם פריצה ברחי
שמות א"ה
2. ויד' יזהרה אל אליהו
שישנם מתויו וירץ לפני
האבאד
באבאד
ויראעל מלכים א"ה מו
ועל הנחל יעלה לא
ששתו מזה ומהל כי עין
אמבל אל יבול עלזה ולא
יבא פרוי תמקש יכבר כי
מימיו מן תמקש הזה
וצאיה פרוי למלאכל
ועלזה לתרונה:

יחזקאל מי ב
4. ולקחת סלת ואפית
אתה שמים עשרה חלות
שני עשרנים יהיה החלה
האחת: ויקרא כה ה
ותת על העמבה
לכבנה וזה והיה ללחם
לאופרה אשף לך
6. ושמת שם את ארון
העדות וסבת על הארץ את
העברת: שבות מ ג
ויתרבו הברים ויראו
ראשי הברים מן הקדש על
פני הדיבר ולא יראו
הנרצה והיה שם עד היום
מלכס א ח ה

הנהגות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה חמשין וכו' ממשמשי אמותיו דהיינו מן ההלפס: (ב) ד"ה ויך וכו' אצלו רץ לפני: (ג) ד"ה ועלו לתרופה וכו' ועל המל ועלה על שפתו מזה: (ד) ד"ה כפרותו וכו' ליכא למימר הכי 37מחדש:

רבינו גרשום

[illegible]

לא שנה הכי ולא שנה הכי' כלומר כ'
לא פש ליה צין קרן לקרן אלף כי' וז'
ותמניה'. דלוקן אמתיה ב' צות' א' חו'
רוח צניסם ומדקרי להאי חיק האמה'
א' צנינויות אלמף צנינויות היינו ב'
ששה: ומדקרי ליה צנינויות מכלל'
דאיכא דניפשא מינה. במתניה: שם'
אמון. מקלות יה שם שצבן מודדין'
האמות ודן א' [לדקן] אמה: בשון'
הצירה. ודן אחד היה צנו' על'
שער המזרחי של עזרה ומצוייר'
בצבנית שזרן משה. של משה.
צבן ששה: כדי שיהיה אומנין נוטלין'
בקטנה. שרי גזרן ממהם על'
האומנין ק' וכן אמות צנין תצנו'
לצדק היות צבן וכן דמיס בצמה'
של משה ומצויירין לו למדת אמה'
גדולה שימירה עליה אכצע כ'
שיזיפו על תנאם משלהם שלא יפחמו'
ונמאלי נהיט מן ההקדש יותר ממה'
שעשו וצאין ליד מיעלה: וחדא'
לדבא ונפסא. כשמנתין א' ארסי'
והצב לעשות טעלף צב חמש א' ארסי'
עשר בצמה של משה עושין אותה'
למדת האמה שימירה עליה חצי אכצע'
ולא בצמות שימירה עליה אכצע לפי'
שמתנות יקרה היא ארס טוב לצבא'
ל כ' ארסי. מאיירית: דרי שידעו.

ויראו מהיכן באו ויתנו הודאה לנמלכותם)
שהזיכרון משם: **ששהא אימם מלכות**.
פרם עליהם ולא יימדדו בהם: **ואילו**
לידידיה לא אמר ליה. ותרדו חזי
והשקמותי על ו'אע"ג דמסקנא הני
הוה ויבא פרעה לילה [שמות י'] **וירד**
לפני אחאב. אליהו (ב) לפני אחאב
שהיה רוכב על סוסו משום כבודו
שאין דרך מלכים ללכת יחידים: **ועליו**
לתרופא. גבי מעיין שעתיד לעל
מצינו תהי' הקדשים חזק. ועל

(א) שפת המהל יעלה מזה ומזה כל [עץ]
(עלה) מאכל והיה פתיו למאכל ועלהו
למרופה. ואידי דאריי בצלוגתא דרז
סוקדא ורז יתכן נקט לה הכא וקדשי
נוטריקון למרופה: **למרופה פה**
שלמעלה. פה אלמים שכל אלה
הפולחן ממנו הרפא: **פה שלמעלה.**
זה רחם של עקרות: חוקיה וזר
קפדא ח' ומרפא מילתיהו טפי
והיא היא: ואילו נאמר **שמים**
מערכות שש המערכת ולא נאמר
שמים עשרים: היינו אומר שלש של
שש. שמים מערכות הרי תרין
שלש המערכת היו מערכת שלשית.

ובספרים דכתב בהו שלש של שלש
הכי משמע חילו לא נאמר שמים עש
קני בג' חלות: **לכך נאמר שמים**
ומערכת המערכת על השולחן הייתי
מחילה: פרוכט מחילה הוא וקר ל
מנ"ל למדך היו בדיו מונחים ממור
בפוחית אדרון קיימי כדאמרין לקמן
עלמא ולא משום מחילה דהא אמה טר
ארון ובדים דלישיבו גזו בנס' וינא (ג)
במגילה (דף י:) ארון עששה משה כשמו
ממעט כדציר דנס' היה עומד אלמא

לֹא שָׁנָא חָכִי וְלֹא שָׁנָא חָכִי מִזִּבְחָה כְּמָה הוּי
חֲמִשְׁשִׁין וְתַמְנִיָּא פְלִגִּיָּה דְּמִזִּבְחָה כְּמָה הוּי עֲשְׂרִין
חֲמִשְׁשָׁה מִקְרָנוֹת וְעַד סוֹבֵב כְּמָה הוּי עֲשְׂרִין
וְתוֹלְתָא כְּמָה בְּצִיר לְפִלְגִּיָּה דְּמִזִּבְחָה שִׁיתָא
וְתוֹנֵן אִם עִשָּׂאָה לְמִטָּה מִרְגְּלוֹ אִפְלוּ אִמָּה
אַתָּח כְּשִׁירָה דִּיקָא נָעַד לְכַתִּיב חִיק הָאִמָּה
וְיֹאמָה רֹחֵב שְׁמוֹעַ מִינָה וְכִמָּה אִמָּה בִּינִינֹתָ
אִמֵּר ר' יוֹחָנָן שֶׁשָּׁה מַפְחִים אָמַר רַבִּי יוֹסִי בַר
אַבִּין אָף אֲנִי נָמִי תִּנְיָנָא רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר הִשְׁלַחֵן
אֲרֹכּוּ שְׁנֵי עֶשֶׂר וְרֹחֵב שִׁשָּׁה מִכְּלָל ^א דְּהוּיָא
אִמָּה דְּנִפְיֵשָׁא מִינָה אִין ^ב וְהָא תַּנְן ^ג שְׁנֵי
אַמוֹת הֵיוּ בִּשְׁשִׁין הַבִּירָה אַתָּח עַל קֶרֶן מִזְרִית
צִפּוֹנִית וְאַתָּח עַל קֶרֶן מִזְרִית דְּרֹמִית שַׁעַל
קֶרֶן מִזְרִית צִפּוֹנִית יִתִּירָה עַל שַׁל מִשָּׁה חֲצִי

אצבע שעל קרן מזרחית דרומית היתה יתי'ה
על של משה אצבע ולמה אמרו אחת גדולה
נוטלין בקמנה ומחזירין בגדולה כדי שלא יב'
חדא לכספא ודהבא וחדא לבניינא תנן התם
צורה מאי טעמא רב חסדא ורב יצחק בר אבא
בא וחד אמר כדי שתהא איתמ מלכות עליה
מלכות על ק"ך שנא' ויורדו כל מעברך אלה
לדידיה לא עק"ל ר' יוחנן אמר מהבא שנאמת
מתניו וירץ לפני אחאב עד באכה זורעאלה;
יצחק בר אבדימי חד אמר להתיר פה שלמעל
איתמר חזקה אמר להתיר פה אלמים בר ק'
רבנן אילו נאמר ולקחת סלת ואפית אותה'
שתיים מערכות ולא נאמר שש הייתי אומר א'
לכך נאמר שש ואילו נאמר שתיים מערכות
עשרה הייתי אומר שלש של שש שש לכך
שתיים עשרה חלות ומערכות ולא נאמר שתי
ארבע ארבע ב' לכך נאמר שתיים ושש הא עד
למנו הא כ'צד נותן שתיים מערכות של שש
ואחת של שמונה לא יצא שתיים של שבע שש
כאילו אינה והא בעינא^ט ונתת על אמר ליה ר'
רב כהמנא לרב חסדא ר'בי למעמייה דאמר על
המערכת לבונה זכה על כסמך אותה אומר על
כשהוא אומר וסכות על הארון את הפרוכת
שבמקדש וכו'; תנו רבנן יכל הכלים שבמקדש
מארון שארכו לרחבו של בית וכך היה מונה
הכי קאמר כך היה מונה^י מדבריו כך ה'
ויאריכו הכדים יכול לא היו גונעין בפרוכת
יכול יהו מקרעין בפרוכת ויוצאין^{יב} תלמוד ל

אלא שהם מערבות שז' הוי משמע (א)מים מערבות רבא. דמשמע וכו' לא: ואילו נאמר שהם עשרה ולא מר שגז של ד' ד': והא בעינן ונחא על. המערכת על: (ב)כל הכלים. כגון שלחנות אורזן (א) לאורזן מל' מערב דמלך דבך דבייתא לקמן מכלל דלורזן הארזן מל' (ב)ודיו מל' דמלך דממורח למערב: (א)פרות יתיה (א)ן והוי במקדש ראשון. (א)ו"מ לוקמה במקדש ד' דהוי פרוכ ועוד דקרא במקדש ראשון כתיב: (א)דוקאן וכו' (א)פרוכ דבדידיה היה לו עשר אמות ריוח ממנו לכותל לכל ד' והדידי אמתא דדידי קאי והפתח נמי היה באמתא בכותל מורר

מדות של אמות. ב' קנים: היו בשושן
ל קרן מזרחית צפונית ואחת על קרן ו
של חומות: כדי שידעו מהיכן באו. שיכי
ולא נאמר שתיים עשרה הייתי אומר של

(א) נראה דל"ל כדי שיהו האומנין נוטלין בקטנה כשמתנין עמהם וכו'.

(3)

על כיון דכניסת יסוד באמה בת שש
 וכלל היא אמה לא חשיב לה: **חמשין**
דיקא נמי. דחיק האמה גובהה ואמה
 לר' מאיר דאמר לעיל [ז]. כל האמות

שלא יבואו ידיר מעיזה. לאו
דוקא להקדש שזה מנה
שמיללו על זה פירוט מחולל אלא
שלא היו רשום ליתום משל הקדש:
חדא בכספה ודחבא. אותה של
קן נמחית לפניה ופנימך
(איוב לו) נתפס וזה יאסה:
אחרת של ארבע וחת של שמונה.
חדא נקט והוא הדין בענין
ר'ארי: אותו בא"י אינו.
תימה הא אין שולחן מקדש ויתר
טפיס ומגאל ומקדש למעלה
מ"ב כגון דמשקע ליה לשביעי
עוד שהוא בתוך השמי ומיירי שעשהו
בזאותו ענין שיכול לשקע בתוכו:
דחבוי

לִּיהָ חֲצִי אֶצְבֶּע נִמְצְאָת יִתְרֶיהָ
חֶת קָטְנָה כִּכְדִּי שִׁיְהוּ הָאוֹמֵן
לִידִי מַעֲלֶה וְתַרְתִּי לְמֶה לִּי
עַר הַמִּזְרָה עָלָיו שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה
יֵחַד אִמֵּר כְּדִי שִׁידְעוּ מֵהֵיכָן
וְאִיִּר יִנְאִי עֲלֹלֹם תֵּהָא אִימֵת
לִי וְהַשְׁתַּחֲוִי לִי לְאִמֵּר וְאִילוֹ
יֵד ה' הִיתָה אֶל אֱלֹהֵיו וְיִשְׁנֵם
לֵהוּ לְתַרְוּפָה רַב חֲסֵדָא וְרַב
וְיַחַד אִמֵּר לְהַתִּיר פֶּה שְׁלֻמָּה
אִמֵּר לְהַתִּיר פֶּה עֲקֻרוֹת תְּנוּ
עִים עֲשֶׂרָה חֲלוֹת וְשִׁמַּת אוֹתָם
שֶׁל אַרְבַּע וְאַחַת שֶׁל שְׁמוֹנֶה
שֶׁל הַמַּעֲרֶכֶת וְרַב נֶאֱמַר שְׁתֵּים
מֵר שְׁתֵּים עֲשֶׂרָה וְאִילוֹ נֶאֱמַר
וְיִשֵּׁשׁ הֵייתִי אוֹמֵר שְׁלֹשָׁה שֶׁל
יֵאֵר יֵאֱמֹרוּ ג' מִקְרָאוֹת הִלְלוּ לֵאלֹהִים
שֶׁשׁ וְאַם נָתַן אַחַת שֶׁל אַרְבַּע
רַבִּי אוֹמֵר רֹאשִׁין אֶת הָעֵלְיוֹנָה
חֲסֵדָא לְרַב הַמְנוּנָה וְאִמֵּר לֵה
מִיּוֹךְ דְּרֵתִיָּא רַבִּי אוֹמֵר וְנָתַת עַל
בְּסֻמּוֹד אוֹיְנוּ אֵלֶּיךָ עַל מִשְׁ
אוֹמֵר עַל בְּסֻמּוֹד: כָּל הַכִּלִּים
אֲרַכְן לֵאכֹרֶם שֶׁל בֵּית חוּץ
יֵהִי כְּדִיו מוֹנְחִין מֵאִי קֶאֱמַר
מוֹנְחִין וְכְדִיו מְנַל דְּרֵתִיָּא
תִּלְמִיד לֹמֵר וִירָאוּ אוֹיְנוּ וִירָאוּ
לֵאלֹהֵינוּ הַחוּצָה הַאִי כִּיכֵד
דְּרוֹחִין

[א] שלש ואם תרצה להוסיף שלשית
 אמר שהם ושא. אלא ונתח אוחם
 ה ובי יהיז לה על השביעית אינא
 ת ממחר למעבד: **כך היה מונח.**
 לדרום ורובו ממזרח למעבד דבדים
 וסוף בפחם דמי קדשי קדשים לנעיות
 [א] אינא למימר (י) דבמקדש שני לא הוה
 פ' שהיה הארון כנגד הפתח דלמארי'
 ה עשרים על עשרים ומקום ארון אינו
 יהיו הדדים בולטין כפרוכת ששפתח:
 כמין

ואם: י' אורכן. לאורכו: יא' למערכה.

עין משפט
נר מצוה

ל' א מ"י פ"ח מהל' מעילה
הל"ה:
ל' ב ג מ"י פ"ח מהל'
תמידין ומוספין הל"ב
ופ"ג מהל' בית הבחירה הל'
ד:
ל' ד מ"י פ"ג מהלכות בית
הבחירה הל"ב:

מוסף רש"י

שתי אבות. ^(א) שני מקלות
 שפרקם חסם ^(ב) (פסוקים 17, 18)
 עשרת הברית. ^(ג)
 ששבו על שם מותם חתני
 שם ספרם ^(ד) (פסוקים 19, 20)
 אבות. ^(ה) יר קמה ידן בשמן
 ששבו ^(ו) (פסוקים 21, 22)
 חסם ^(ז) (פסוקים 23, 24)
 חסם ^(ח) (פסוקים 25, 26)
 חסם ^(ט) (פסוקים 27, 28)
 חסם ^(י) (פסוקים 29, 30)
 חסם ^(יא) (פסוקים 31, 32)
 חסם ^(יב) (פסוקים 33, 34)
 חסם ^(יג) (פסוקים 35, 36)
 חסם ^(יד) (פסוקים 37, 38)
 חסם ^(טו) (פסוקים 39, 40)
 חסם ^(טז) (פסוקים 41, 42)
 חסם ^(טז) (פסוקים 43, 44)
 חסם ^(יז) (פסוקים 45, 46)
 חסם ^(יח) (פסוקים 47, 48)
 חסם ^(יט) (פסוקים 49, 50)
 חסם ^(כ) (פסוקים 51, 52)
 חסם ^(כא) (פסוקים 53, 54)
 חסם ^(כב) (פסוקים 55, 56)
 חסם ^(כג) (פסוקים 57, 58)
 חסם ^(כד) (פסוקים 59, 60)
 חסם ^(כה) (פסוקים 61, 62)
 חסם ^(כו) (פסוקים 63, 64)
 חסם ^(כז) (פסוקים 65, 66)
 חסם ^(כח) (פסוקים 67, 68)
 חסם ^(כט) (פסוקים 69, 70)
 חסם ^(ל) (פסוקים 71, 72)
 חסם ^(לא) (פסוקים 73, 74)
 חסם ^(לב) (פסוקים 75, 76)
 חסם ^(לג) (פסוקים 77, 78)
 חסם ^(לד) (פסוקים 79, 80)
 חסם ^(לה) (פסוקים 81, 82)
 חסם ^(לו) (פסוקים 83, 84)
 חסם ^(לז) (פסוקים 85, 86)
 חסם ^(לח) (פסוקים 87, 88)
 חסם ^(לט) (פסוקים 89, 90)
 חסם ^(לע) (פסוקים 91, 92)
 חסם ^(לס) (פסוקים 93, 94)
 חסם ^(לס) (פסוקים 95, 96)
 חסם ^(לס) (פסוקים 97, 98)
 חסם ^(לס) (פסוקים 99, 100)

שיטה מקובצת

(א) מכלל דאיכא: (ב) אין.
 (ג) דהנן: (ד) לכן נאמר שם
 ושל. גלויי תימה לכתוב
 שתיים עשרה חלות שש
 העפרות ושל דהוי אמינא
 מערבה אחת של ושתיים
 של שלש שלש עכ"ל
 הלהיון: (ז) מדק היו בדיו
 מנחמים ובדיו: (ח) ויוצאין.
 לחזו: (ט) כשמתנין. עם
 צורפי וזב: (י) אליהו. ע"ז
 שש: (יא) של. שש שש
 שש: (יב) שש שש שש

[illegible]

ולא היו נוגעין בפרוכת.